

Arrest

nr. 134 370 van 1 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 14 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 5 februari 1976.

Op 14 juli 2014 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13 uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op wegens een gebrek aan belang gelet op het bestaan van een gebonden bevoegdheid. Zij betoogt als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer op te merken dat het bevel om het grondgebied te verlaten gesteund werd op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

Verzoeker betwist niet in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan hem dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet hem opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Verzoeker maakt voorts geen schending aannemelijk van een hogere rechtsnorm. Waar hij stelt dat de bestreden beslissing genomen werd zonder een onderzoek te voeren naar artikel 3 EVRM, dient te worden opgemerkt dat het volstaat dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij er zich voorafgaand aan het nemen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van heeft vergewist dat de ingeroepen gezondheidstoestand geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt. (zie ook Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 120.335 d.d. 10 maart 2014)

Bij gebrek aan het rechtens vereiste belang is de vordering gericht tegen de bijlage 13 niet ontvankelijk.”

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, namelijk een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, hetgeen door de verzoekende partij niet wordt betwist. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu het EVRM en corresponderende bepalingen van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), dat met artikel 3 van het EVRM correspondeert. Ook wordt de schending van artikel 19 van het Handvest ingeroepen. De verzoekende partij voert aan dat niet werd onderzocht of er sprake zal zijn van een schending van het verbod op mishandeling en het verbod op refoulement.

Waar de verzoekende partij haar betoog richt tegen de motieven van de beslissing inzake haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing in casu het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 juli 2014 betreft, zodat deze onderdelen van het middel niet dienstig kunnen worden aangevoerd nu zij niet gericht zijn tegen de motieven van de bestreden beslissing. Ten overvloede kan er op worden gewezen dat het beroep tegen de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, werd verworpen bij arrest nr. 134 369 Voor de beoordeling van de argumentatie tegen de voormelde beslissing, die thans wordt hernomen door de verzoekende partij, kan aldus worden volstaan met een verwijzing naar het bedoelde arrest.

Voor het overige beperkt de verzoekende partij zich tot een theoretische uiteenzetting zonder haar vrees voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM te concretiseren. Evenmin blijkt uit genoemde bepaling een uitdrukkelijke motiveringsplicht en kan de verzoekende partij aldus niet ernstig voorhoudend dat uit de motieven van de bestreden beslissing uitdrukkelijk moet blijken dat een onderzoek naar een mogelijke schending heeft plaatsgehad en dat zij niet weet waartegen zij zich moet verdedigen. Het volstaat dat de verwerende partij alle elementen van het dossier in overweging heeft genomen, hetgeen overigens onder meer blijkt uit het arrest inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat de verwerende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt omdat een risico op behandelingen in strijd met deze bepaling bij gebrek aan medische behandeling zou bestaan.

Voorts kan verwezen worden naar de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2013 inzake de asielaanvraag van de verzoekende partij, waarbij geweigerd werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zij niet aannemelijk maakte dat in haren hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen. Deze beslissing is ondertussen definitief geworden nu de verzoekende partij geen beroep aantekende.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dus dat de verwerende partij, ingevolge het arrest van de Raad inzake de beslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de weigeringsbeslissing inzake haar asielaanvraag, geïnformeerd was over het mogelijke risico op een schending van artikel 3 van het

EVRM. Verder kan alleen maar worden vastgesteld dat de verzoekende partij een voornamelijk theoretisch betoog houdt aangaande de vermeende schending en dat zij in casu op geen enkele wijze aantoonst dat, indien zij zou zijn gehoord door de verwerende partij, dit andere elementen aan het licht zou hebben gebracht dan deze die reeds werden onderzocht in het kader van de asielaanvraag en de aanvraag tot medische regularisatie.

Ten slotte, waar de verzoekende partij op de daadwerkelijkheid van het rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest wijst, kan worden volstaan met de vaststelling dat er geen indicaties in het dossier zijn die erop zouden wijzen dat de verzoekende partij gedwongen verwijderd zou zijn alvorens uitspraak werd gedaan, met het onderhavige arrest, over de huidige vordering. Een dergelijke schending is in casu dan ook niet aangetoond. In de mate dat de verzoekende partij zich gegriefd voelt door het niet per definitie schorsende karakter van de beroepen die worden ingediend, geeft zij zich over aan wetskritiek waarover de Raad niet kan oordelen. Wat er ook van zij, de Raad kan alleen maar vaststellen dat de verzoekende partij, middels het onderhavige beroep, zich heeft kunnen verweren tegen de bestreden beslissing alvorens een gedwongen tenuitvoerlegging kon plaatsvinden.

Wat de aangevoerde schending van artikel 21 van richtlijn 2011/95/EG betreft, dient erop te worden gewezen dat een bepaling uit een richtlijn slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). De verzoekende partij toont niet aan dat deze richtlijn incorrect of onvolledig zou zijn omgezet.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij geen schending van enige hogere verdragsbepaling aannemelijk maakt, zodat voorgaande vaststellingen overeind blijven.

Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij een belang heeft bij het ingediende beroep om reden dat niet aangetoond wordt dat de vernietiging van deze beslissing haar een voordeel kan opleveren.

Het beroep is onontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,
dhr. M. DENYS,
De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.
De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN